Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΕΔΩ

Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία

Στις επτά αυτού του μήνα έφυγε από τη ζωή ο Χρήστος Χρονόπουλος, που έμεινε δια βίου ανάπηρος ύστερα από άγριο ξυλοδαρμό από αστυνομικούς, το 2007, στο ΑΤ Καλλιθέας, έπειτα από 13μηνη παραμονή σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας.

Η επίσημη και τελική αιτία για την επιδείνωση της υγείας του, για τη νοσηλεία του και για την εν τέλει κατάληξή του ήταν ο ειλεός, που τον ακολούθησε μια λοίμωξη του αναπνευστικού και σοβαρές βλάβες ζωτικών οργάνων. Οι συνειρμοί και οι αντιστοιχήσεις για τη σύνδεση αυτών των φθορών με την αμετάκλητη εγκεφαλική βλάβη, που του είχε προκληθεί από τον ξυλοδαρμό του 2007 και από τους περιορισμούς στην όποια μετακίνησή του και στην αυτοεξυπηρέτησή του, καταδικασμένος έκτοτε σε μια καθηλωμένη ζωή, είναι αναπόφευκτοι και αποδείξιμοι.

Όλα αυτά τη στιγμή που οι τέσσερις αστυνομικοί (δύο αθωωμένοι πρωτόδικα και δύο που κρίθηκαν ένοχοι στο Εφετείο, αλλά, φυσικά, έξω με αναστολή) που τον ξυλοκόπησαν βάναυσα και μεθόδευσαν, μέσω και της Διοίκησης του ΑΤ και του όλου μηχανισμού που διέπει το εσαεί ατιμώρητο της ανεξέλεγκτης αστυνομικής βίας, τη συγκάλυψη του εγκλήματος, δεν επέδειξαν κανένα ίχνος μεταμέλειας και ούτε στο ελάχιστο την παραδοχή της βιαιότητάς τους.

Ο Χρήστος, ένα άτομο με ψυχιατρική εμπειρία, είναι άλλο ένα θύμα από τα εκατοντάδες που έχουν υποκύψει σε αστυνομικά πυρά και βιαιότητες, τόσα που δεν χωράνε καν να μνημονεύσουμε στο παρόν κείμενο. Δεν αντέχουμε όμως να θρηνήσουμε πια κανέναν άλλο Χρήστο, Ζακ/Zackie, Γρηγορόπουλο, Φραγκούλη, Σαμπάνη και πλήθος άλλων από το πρόσφατο παρελθόν. Ο Χρήστος είναι πια μαζί τους. Θα θέλαμε, όμως, να είναι όλες, όλοι και όλα τους μαζί μας. Δεν αντέχουμε άλλο, επίσης, την εδραιωμένη κανονικότητα και τον κοινωνικό αυτοματισμό της αστυνομικής βίας, χωρίς τίποτα να αλλάζει στο παραμικρό.

Η υπόθεση του Χρήστου συμπυκνώνει και αναδεικνύει όλη τη βία που εισπράττουν και βιώνουν τα άτομα με ψυχιατρική εμπειρία σε κάθε μορφή και έκφραση του βιώματός τους και των αντιδράσεών τους απέναντι στην απόρριψη και στην καταστολή που υφίστανται, ενώ είναι παράλληλα μια υπόθεση που αφορά όλα τα άτομα που αντιτάσσονται στην κοινωνική αδικία και την καταπάτηση της αξιοπρέπειάς τους, είτε σχετίζονται με τον χώρο της ψυχικής υγείας, είτε όχι.

Ο Χρήστος δεν πέθανε, δεν έχασε τη ζωή του, δεν κατέληξε, δεν απεβίωσε. **Ο Χρήστος δολοφονήθηκε.** Κακοποιήθηκε βάναυσα, επαίσχυντα και αδιανόητα. Δεν δολοφονήθηκε αμέσως, αλλά με απόσταση 16 ετών. Ο Χρήστος δολοφονούταν επί 16 χρόνια συνεχόμενα. Δολοφονούταν όταν ανένηψε και προσπάθησε να μάθει τη ζωή του από την αρχή, όταν προσπαθούσε να φάει, να καπνίσει, να σταθεί, δολοφονούνταν κάθε φορά που προσερχόταν σε όλες τις βαθμίδες της **άδικης** «Δικαιοσύνης», όπου αντίκρυζε τους βασανιστές του και εκτίθετο στον κυνισμό, στην αναλγησία και στη συγκάλυψη. Αυτό που ξεκίνησε το 2007 με την βαριά και αμετάκλητη αναπηρία που του προκλήθηκε από τον βασανισμό του, μια στην ουσία δολοφονία της από εκεί και πέρα ζωής του, απαντήθηκε, μετά από 15 ολόκληρα χρόνια, το 2022 με μια δολοφονία αυτή τη φορά της όποιας έννοιας «Δικαίου» που τον αφορούσε: με την απόφαση ημίμετρο του Εφετείου, που κρίνει μεν ενόχους δυο από τους αστυνομικούς βασανιστές του, αλλά τους αφήνει ελεύθερους και χωρίς καμία ηθική, επαγγελματική, πρακτική και κοινωνική αλλαγή και επίπτωση στη ζωή τους.

Μέχρι που αυτό το βασανιστήριο που είχε υποστεί τότε, όταν η επιβάρυνση του κακοποιημένου του σώματος κορυφώθηκε, οδήγησε φέτος στον θάνατό του. Μια ιστορία που ενσαρκώνει την ανάγκη και την επιταγή δικαίωσης για όλα τα θύματα της αστυνομικής βίας, για όλες αυτές τις δίκες που δεν κάνουν άλλο από το να ξεπλένουν όλους τους αστυνομικούς βασανιστές και να αναδεικνύουν τον ρόλο της αστικής «Δικαιοσύνης» ως απολογητή της βίας και τίποτα παραπάνω.

Την αλήθεια για τον Χρήστο, για την ιστορία του, για το τι είχε συμβεί τότε στο καφενείο όπου κλήθηκε η αστυνομία να επιβάλει «το νόμο και την τάξη», δεν μας μένει παρά να τη υπενθυμίσουμε, με τη φωνή του ίδιου του Χρήστου, με μια δική του φράση, μετά θάνατον δυστυχώς, και μόνο γραπτή:

«Να ξέρεις, αν σου πουν ότι τους πείραξα, μην τους πιστέψεις»

ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΨΑΜΕ!

Είμαστε γεμάτοι και γεμάτες οργή. Είμασταν και από πριν και από πάντα, δεν περιμέναμε τον θάνατό του για να οργιστούμε.

Καμιά δικαίωση για τους αστυνομικούς βασανιστές του Χρήστου Χρονόπουλου, ούτε στον Άρειο Πάγο όπου έχουν προσφύγει.

24/9/2023